

Čas kad sam počela vjerovati da mogu promijeniti svijet

Kako učionica postaje prostor snova, gdje učiteljica odlučuje mijenjati svijet – nadahnjujući djecu da vjeruju u sebe, rastu i oblikuju bolje sutra.



Kao dijete gledala sam u nebo, vjerovala sam da su zvijezde zapravo nečiji snovi – i da svako dijete zaslužuje da mu se nebo otvori. Maštala sam o svijetu gdje bi osmijeh bio valuta, a dobrota zakon koji vrijedi za sve.

Sanjala sam o svijetu u kojem je svako imao svoje mjesto – svijetu u kojem su ljudi živjeli sretno, oslobođeni nepravde i straha, gdje bi se radost dijelila jednako kao i sunčeva svjetlost. U tim dječijim snovima postojali su ideali pravednosti, jednakih šansi i ljepote ljudske dobrote. Kako sam rasla, kako su godine srednje škole oblikovale moje poglede, tako su ti ideali isklesani u mojim snovima i mašti postajali jasniji i čvršći. Vjerovala sam da svijet može biti pravedniji ako se ljudi potrudu da to i postane – ako svako da ono najbolje od sebe.

Znanje sam vidjela kao svjetiljku u rukama djece – svjetiljku koja im može obasjati put. Vjerovala sam da je znanje stub svakog napretka, da trud zaslužuje poštovanje i da su snovi snaga koja

pokreće. Naučila sam da oni koji sanjaju i vjeruju imaju moć mijenjati stvarnost. I tada sam, u srcu pune mladalačke žudnje za dobrotom i istinom, donijela odluku koja je bila i moja želja i moja životna misija – postati učiteljica.

Jer učitelj je onaj koji pruža ruku malim ljudima da porastu, onaj koji u njima budi snagu da vjeruju u sebe, da uče i da sanjaju. Učitelj je onaj koji može pogurati generacije da budu bolji ljudi i da izgrade bolji svijet. A svijet, to sam rano shvatila, nije ni dobar ni loš sam po sebi – svijet su ljudi. I on postaje onakav kakvim ga oni svojim djelima oblikuju.

Kada sam prvi put zakoračila u učionicu, nisam ponijela samo udžbenike i pripreme za časove. Ponijela sam i jednu veliku nadu – da ću, koliko god mala bila moja snaga, učiniti svijet boljim mjestom za život. Znala sam da neće biti lako, ali isto tako znala sam da svaki moj gest, svaka riječ, može značiti prekretnicu u životu jednog djeteta. Tako je učionica postala moj mali svijet, prostor u kojem sam počela da gradim ideale i da ih živim, pretvarajući san u stvarnost.

Učila sam ih da uvijek teže ka najboljem – ne da budu bolji od drugih, nego da postanu najbolja verzija sebe. Jer samo kada rastu iznutra, kada se upoređuju sami sa sobom, tada zaista mogu otkriti vlastite snage i pronaći svoj put.

Moj profesionalni put bio je sve samo ne lak. Na putu sam naučila da ideali nisu krhki baloni što pucaju na prvi dodir stvarnosti, već stubovi koji se testiraju olujama. Radila sam u mnogim školama, čekala priliku za stalno zaposlenje, prolazila konkursne procedure koje su me iscrpljivale duhovno i emotivno. Moje borbe sa konkursima bile su poput uspona uz brdo – naporne, ali svaki korak vrijedan jer sam znala da ne varam put.

Borila sam se s pritiscima sistema koji je često išao u suprotnom smjeru od mojih životnih principa i moralnih načela. Ali nisam odustala. Nisam se predala. Nisam pristala na manje od onoga što vjerujem. Grčevito sam se borila da posao dobijem na pošten način – jer sam htjela da moj život bude učionica u kojoj se vrijedi učiti poštenju.

Svoj fakultet završila sam trudom i radom, a ne novcem, i danas želim djeci pokazati da diploma koja je pošteno zaslužena vrijedi neuporedivo više od one koja je kupljena, jer znanje i čestitost nemaju prečice – iako se u ovom vremenu često zaboravlja ta istina. Nije isto imati kupljenu diplomu i zasluženu diplomu – a ja želim da znaju razliku.

Školovala sam se i stalno nadograđivala, tražeći u svakoj novoj edukaciji čarobni recept za one posebne đake kojima je podrška bila od iznimne važnosti. U svakoj radionici, u svakom seminaru vidjela sam njihova lica i njihove potrebe, kao da sam tražila put do svakog srca pojedinačno. Jer svako dijete za mene je jednako važno i jedinstveno – svijet za sebe, baš kao što su za njihove roditelje oni cijeli svijet.

Koliko sam puta pred spavanje zastala i pitala se: „Jesam li danas dala od sebe maksimum? Jesam li učinila sve što sam mogla?“ Ta pitanja su mi bila kompas i podsjetnik da nikada ne

prestajem davati ono najbolje od sebe.

I svaka plata koju primim podsjeti me na to koliko je lijepo raditi ono što voliš – ona pokriva materijalno, ali prava plata stiže u osmjehu djeteta, u njihovim uspjesima i napretku i pogledu u očima u kojima se vidi cijeli svijet. To je moj pravi kapital.

Kad naiđem na prepreke, kad me žele slomiti i kad mi se čini da je borba uzaludna, sjetim se svojih učenika. Sjetim se A., djevojčice koja nikada nije imala hrabrosti podići ruku, a jednog dana je stala pred razred i pročitala svoju priču – i pogledala me s osmijehom koji nikad neću zaboraviti. Sjetim se M., koji je vjerovao da nije dovoljno dobar za školu i učenje engleskog jezika, a danas je prevodilac. Sjetim se mnogih njih koji su svoje strahove pobijedili i dali mi zagrljaj koji se pamti. Sjetim se i roditeljskih poruka koje čuvam kao dragocjenosti, jer u njima pronalazim potvrdu da ono što radim ima smisla i da za to vrijedi boriti se. Zato sam od prvog časa pa do danas ostala vjerna svom zavjetu – da djeci dam jake obrazovne temelje, da im usadim ljubav prema učenju i vrijednosti koje će ih činiti hrabrim i pravednim ljudima. Tako nastade i moja inovativna praksa – Sedam viteških vještina za život. One su moj način da spojim ideale i stvarnost, da ono što sam sanjala na početku svog puta pretočim u konkretan putokaz za djecu.

Jer ako sam makar jedno dijete povela za ruku i usmjerila ga prema zvijezdama, onda znam da moj rad ima smisla i da svijet zaista može biti bolje mjesto – onoliko koliko se svako od nas usudi dati najbolje od sebe. Možda ne mogu promijeniti cijeli svijet, ali ako promijenim svijet jednog djeteta – tada se već cijeli svijet pomjerio za korak bliže dobru.

Ono što sam kao djevojčica crtala u mašti – svijet u kojem djeca vjeruju u sebe i rastu uz ljubav – danas živim u učionici. Ako ijedno dijete ponese iz moje učionice vjeru u sebe, znam da sam dotakla zvijezde svog djetinjeg sna.

Collections

Autorski tekstovi

Čas kad sam počeo_la